

TÍK A ŽÍK

HAJÍ KAMARÁDI

PETR HAVLÍČEK
ILUSTRACE ADÉLA SEDLÁKOVÁ

● — pointa

TÍK A ŽÍK HAJÍ KAMARÁDI

PETR HAVLÍČEK
ILUSTRACE ADÉLA SEDLÁKOVÁ

Tík a Žík, hají kamarádi

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Petr Havlíček

Tík a Žík, hají kamarádi – e-kniha

Copyright © Pointa, 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Milí sponzoři

bez jejich lásky by tato knížka nevznikla

Expertní služby v oblasti přípravy a realizace investic ICT,
vývoje aplikací, kybernetické bezpečnosti a MS Dynamics 365.

Eshop s přírodní kosmetikou a medicínou.

emailis

Online marketingová agentura pro Váš eshop.

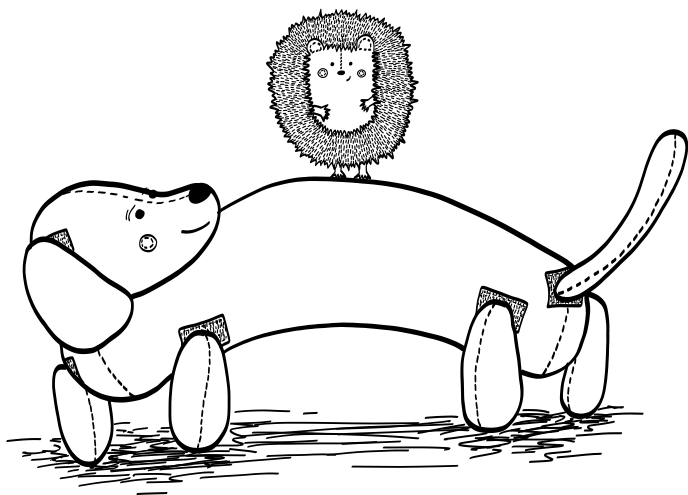
Jmenovitě děkuji Petru Kovaříkovi, českému Willymu Wonkovi,
za příspěvek, a zvláště za poznání skvělého člověka vyzařujícího
energii několika sluncí.

TÍK A ŽÍK

HAJÍ KAMARÁDI

PETR HAVLÍČEK

ILUSTRACE ADÉLA SEDLÁKOVÁ

© text Petr Havlíček

© ilustrace Adéla Sedláková

ISBN 978-80-765-0054-9 tištěná kniha

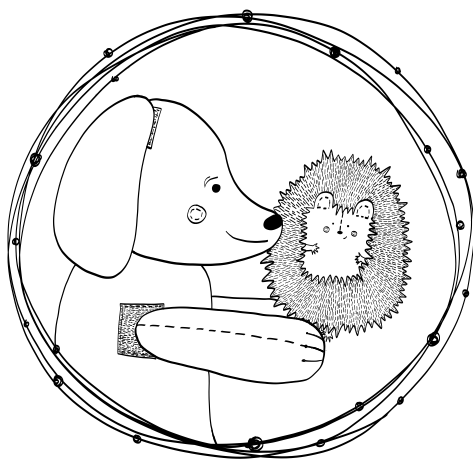
ISBN 978-80-765-0055-6 ePub

ISBN 978-80-765-0056-3 mobi

ISBN 978-80-765-0057-0 pdf

OBSAH

Tík a Žík a mávající duch	7
Tík a Žík a noční můra	22
Návštěva medvěda Čurbese	37
Pohádka medvěda Čurbese	52
Jak Tík a Žík dobře nehlídali	64
Jak Tík a Žík učili dobře snít	77

TÍK A ŽÍK A MÁVAJÍCÍ DUCH

„Hají, Samueli, pojd' už hají,“ ozval se Žík z postele.

„Háááájíí, Sárinko, už se stmívá, už je čas jít háájííí,“ přidal se k němu jeho kamarád Tík.¹

Abyste věděli, milé děti a milí dospělí, Tík a Žík byla plyšová zvířátka. Žík byl malinký ježeček, sotva velký jako tatínkova dlaň. Se střapatými bodlinami, které lechtaly, když jste si jimi přejížděli kolem oušek. A Tík byl plyšový, dlouhatananánský jezevčík. Byl tak dlouhý, jako byla Sára vysoká – a to vám byla už velká holčička, do školky už nějaký ten rok chodila, považte.

Když se v domečku na kraji města poprvé objevili, říkalo se jim Chvostík – podle dlouhého jezevčího ocásku – a Ježík – podle ježčích ježatých bodlin. No ale protože Samuel a Sára byli ještě malí a neuměli dobře mluvit, začalo se jim po chvíli říkat Tík a Žík podle poslední slabiky.

No a ten Tík a Žík nebyli žádní obyčejní plyšáci, jak byste si mohli myslet. Tík a Žík byli totiž hají kamarádi, a to je něco úplně jiného.

¹ Tíkovu mluvu není třeba číst tak, jak je napsaná. Necht' drahý čtenář čte a libovolně prodlužuje slabiky, jak jej napadne. :-)

Obyčejný plyšák jde spát s příchodem tmy. To je ale čas, kdy se hají kamarádi naopak probouzejí. Přes celou noc bdí nad svými chráněnci, totiž Samuelem a Sárrou, a starají se o jejich klidný spánek, který hájí od všeho zlého. S příchodem slunce zase zaslouženě usínají.

Nejinak tomu bylo i dnes. Slunce už dávno vychrupávalo v peřince z mraků a Tík a Žík se probudili ke své noční službě. Sára se Samuelem si vyčistili zuby, tatínek jim přečetl pohádku, zapnul noční lampičku, a protože bylo trochu dusno, pootevřel okno. Maminka je oba políbila, spolu s tatínkem jim popřáli dobrou noc a zavřeli dveře. Netrvalo dlouho a Samuel se Sárrou tvrdě usnuli.

„Jéjdá máné, jéjda máánéé,” skučel Tík a protahoval přitom některá slova – asi proto, že byl sám tak dlouhý a mluvit krátce by se mu nelíbilo. „Kampák se mí jén mohl zatoulát. Kdyby jen tá Sárinka byla trochu pořádnější.”

„Co se stalo, Tíku?” ozval se zespoda Žík.

Abyste věděli, Sára a Samuel spali na palandě. Sára nahoře s Tíkem, protože byla starší, a Žík spal se Samuelem dole.

„Álé, tó je zlé, jéjdá máné, kdé hó ted' budú hledát. Takhle přece jézevčík nemůže vůbec žít, bez své chloubý.”

„Chlouby? Jaké chlouby?“ nerozuměl vůbec Žík svému kamarádovi.

„Můj chvostík, moje oháňká, můj ocásek. Je dočista prýč.“

A skutečně tomu tak bylo. Na místě, kde obvykle mívají jezevčící chvostík, eh, tedy ocásek, zbyl mu jen čtvereček se suchým zipem.

Totíž, to jsem jaksi zapomněl říci, Tík měl dlouhé válcovité tělo, na němž měl všechno navěšeno suchým zipem – packy, ocásek, ouška, dokonce i jazyk s očima a čumákem – to vše se po jeho těle dalo libovolně přesouvat a Tík si se Sárinkou takhle rádi hrávali. Jednou mu dokonce vyměnila čumáček s ocáskem – jen to považte, mezi očima se mu spokojeně vrtěl ocásek a zadečkem čenichal. Se Sárrou se tomu moc a moc nasmáli. No, ale to nebyl tento případ – ztratit něco tak důležitého, to je tuze vážná a mrzutá věc.

„Kámpák se móhl podít? Stokrát té své hólčičce říkám, aby při hrání dávala pozór, abych se nepoztrácel. Nó, a téď cо s tím?“

„Ale tak,“ začal ho Žík chlácholit, „tak se podívej po posteli, jistě tam někde bude. Podívej se třeba pod deku.“

„Jó, to já bych zás rád, ále ják to udělat. Sára je kólém mě obtočená ják ještěrká, a kdýbých se pohnúl, vzbúdíl bych ji. Tó bych